

платну вакцинацію від захворювання COVID-19, а також про одержання сертифіката, який підтверджує те, що ви отримали вакцину. Людина його отримує в паперовому форматі в медичному закладі. Сертифікат можна використовувати для відвідування певних громадських місць.

Так, запровадження карантину на території України раніше, привело до зменшення випадків інфікування, а в деяких випадках – до тимчасового повного припинення, але, на мою думку, карантин повинен запроваджуватись до повного зникнення COVID-19 у всіх областях України, залишити роботу тільки підприємств та інші продовольства.

Порушення «прав свободи пересування і вільно залишати територію України», «права на підприємницьку діяльність», є порушенням Конституції України, але визнано правомірним задля збереження здоров'я народу та уникнення можливості інфікувати один одного та зменшення випадків коронавірусної хвороби. Особливого значення набув Закон про «Основи законодавства України про охорону здоров'я», адже на його основі та статтях 3 і 49 Конституції України впроваджує захист осіб під час карантину.

Отже, ситуація, яка склалася під час пандемії COVID-19, ускладнюється соціальним напруженням, пануванням тривожного настрою серед громадських верств, наявністю нових випадків інфікування. Кожен повинен усвідомлювати значення та небезпечність цієї хвороби й дотримуватись певних правил карантину, установлених законом. Держава гарантує правову охорону здоров'я людини від коронавірусу. У випадках інфікування надає послуги безоплатного лікування та безоплатної вакцинації.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА АФРИКАНСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ І НАРОДІВ, ЯК ОРГАНУ, ЩО ЗДІЙСНИВ КОНТРОЛЬ ЗА ЗАХИСТОМ ПРАВ ЛЮДИНИ

Недря Аліна

студентка 4 курсу, групи 18-

Криворізького факультету НУ «ОЮА

Науковий керівник

Стець О. М., д.ю.н

завідувач кафедри конституційного

міжнародного та приватного права, доцент

Значущим органом, що здійснює захист прав людини в Африці є Африканський суд з прав людини і народів. Африканський суд з прав людини і народів наділений повноваженнями приймати запити, що містять прохання про подання консультативного висновку з того чи іншого правозахисного

го питання як від держав – членів Об'єднаних Арабських Еміратів (нині – Африканський союз), так і від самого Африканського союзу. Взаємовідносини Африканського суду з прав людини і народів і Африканського союзу схожі з взаємодією Африканської комісії з прав людини і народів і Африканського союзу.

У січні 1993 р Міжнародна комісія юристів, Об'єднані Арабські Емірати і Африканська комісія з прав людини і народів на організованій в Сенегалі конференції прийняли рішення про створення Суду. За цією конференцією відбулася низка нових нарад, скликаних Об'єднаних Арабських Еміратів, Міжнародною комісією юристів, Комісією з прав людини і народів, різні зустрічі урядових експертів, на яких розглядалися окремі варіанти Протоколу про створення Суду.

Зрештою, в червні 1998 року на 67-й сесії Ради Міністрів Об'єднаних Арабських Еміратів в Аддис-Абебі був прийнятий Протокол, що передбачав створення незалежного суду – Африканського суду з прав людини і народів, який складається з колегії суддів чисельністю 11 осіб і володіє як консультативною юрисдикцією, так і юрисдикцією по спрах між державами – учасницями у зв'язку з порушенням прав людини, закріплених в Африканської хартії прав людини і народів.

Перше засідання Африканського суду з прав людини і народів відбулося в липні 2006 р. За перші п'ять років своєї діяльності Африканський суд з прав людини і народів в 2009 р. розглянув лише одну скаргу проти Сенегалу, але відмовив в ній, оскільки Сенегал не визнавав юрисдикцію Суду розглядати індивідуальні скарги.

Протокол 1998 року набрав чинності 25 січня 2004 року після його ратифікації 15 державами – членами Африканського союзу, в який була перетворена в Об'єднані Арабські Емірати. За даними на 2016 р. з 54 держав – членів Африканського союзу його ратифікували 24, а 25 держав – підписали.

Голова Африканського союзу професор А. Конор, виступаючи з нагоди набуття чинності цим Протоколом, заявив, що Суд «є ключовим органом Африканський союз, який, доповнюючи мандат Комісії з прав людини, сприятиме будівництву справедливого, об'єднаного і мирного континенту, вільного від страху, потреби і невігластва».

Згідно з Протоколом 1998 року держави, Африканська комісія з прав людини і народів, африканські міжурядові та неурядові організації, а також індивіди мають право звертатися безпосередньо в Африканський суд з прав людини і народів в разі порушення їх прав, що містяться в Африкан-

ської хартії прав людини і народів. При цьому слід уточнити, що подавати позовні скарги безпосередньо в Африканський суд з прав людини і народів мають право лише відповідні організації, які мають статус спостерігача при Комісії, а також тільки громадяни держав, що зробили заяви про визнання юрисдикції Суду (ст. 5 (3) та 34 (6)). Фахівцями називаються кілька причин в силу яких Африканська комісія, а не Африканський суд з прав людини і народів отримала фактично право на здійснення контролю за дотриманням африканськими державами прав людини. Існує аргумент кілька ідеологічного спрямування, згідно з яким традиційним способом вирішення розбіжностей в Африці вважається посередництво між сторонами, але і шляхом протистояння в суді, при якому одна зі сторін виграє справу.

ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ ЗА УЧАСТІ ПРОФСПІЛКОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Новікова Діан

студентка 2 курсу, групи 20

Криворізького факультету НУ «ОЮ

Науковий керівник

Стець О. М., д.ю.н

завідувач кафедри конституційного
міжнародного та приватного права, доцент

Ми вже знаємо, що права людини – це невід'ємні права, які мають кожна людина. На права людей впливає також профспілкові організації. Чому поєднання профспілок та прав людини. Тому сьогодні я хочу розглянути питання щодо шляхів вирішення проблем захисту прав людини за участю профспілкових організацій.

Право людини – це право, яке ми маємо просто тому, що ми людськості. Вони не надаються жодною державою. Загальні права людини невід'ємними правами кожного з нас незалежно від громадянства, статі, національної чи етнічної приналежності, кольору шкіри, релігії, мови чи інших ознак. До них відносяться як основні права, включаючи право на життя, так і права, які роблять наше життя гідним, включаючи право на харчування, освіту, працю, здоров'я та свободу.

І тут доречно згадати про громадські організації, основна мета яких представництво та захист трудових, соціально-економічних прав та інтересів працівників – профспілки.